

kom jeg i Forbindelse med et ungt Menneske, der havde en lidenskabelig Interesse for al Stuespilkonst, eller vel mere for det frie Kunstnerliv, som Liniedanseren, Sjøgleren fører. Han rev mig med sig, og snart levede vi saagodt som ude i Skoven, hvor just i den Tid en større Troupe gav Forestillinger. Det var just et Liv for mig. Den ydre Glæde blændede mig ganske og jeg havde nu ingen højere Tanke, end at blive „Kunstner“. Og jeg veed ikke rigtigt, hvordan det gik til, men jeg blev gode Venner med et af Pigebørnene ved Selskabet, og saaledes blev jeg, inden jeg egentlig vidste ret af det, optaget som Medlem. Men nu skalde jeg ogsaa til at gjøre nogen Nytte, thi mine Skillinger vare snart opbrugte, og altsom deres Mængde aftog, syntes jeg ogsaa der indtraadte en vis Kærlighed i det venstfælige Forhold til Selskabets Medlemmer. Smidstid var det virkelig min Hensigt at gaar fremad paa Banen, og jeg begyndte paa Allehaanden. Men jeg var atter Gjenstand for mange Stusselser, jeg buede egentlig ikke til Noget. Jeg maatte altid høre, at jeg var begyndt for sild, at jeg dog aldrig vilde bringe det videre, end til de allerimpleste Sager; her, hvor jeg paa en Maade følte mig overlegen, stod jeg dog tilbage for — ja, hvad var det egentlig for Mennesker! Dengang kunde jeg endnu rødmæ; jeg bluebes ved det Selskab, jeg var kommen i. Hvilken Raahed, hvilket gudsforgaent Liv! Men Banen fløder selv de bedste Naturer og hvormeget mere da ikke min, som var svag og uheldstændig. Jeg var aldrig naaet til noget bestemt Maal, havde aldrig egentlig overvundet nogen Hindring. Bestændig gik jeg afveien og udenom. Nu gik det mig, som det er gaaet Tusinder; umærkeligt sank jeg, men i en meget kort Tid var det dog blevet et utroligt dybt Fald. Ja man synker i et saadant Hængedynd saa dybt, at man ikke formaaer at rejse sig igjen. Jeg veed nok, man siger, der kun hører en kraftig Villie til; kun det første Skridt er vanskeligt. Talemaader! . . . jeg troer ikke paa dem. De kunne klinge godt nok, men naar de skulle anvendes, gjelde de kun Undtagelserne. Jeg veed, jeg gjorde mangen forgjæves Anstregelse og ligevidt kom jeg. Pigebarnet hang fast ved mig, om hun end ikke just følte sig meget tilfreds over, at Guldfuglen var bleven forvandlet til en Graaspur. Havde jeg endda, som de Personer, jeg tumlede om imellem, nydt Livet, havde jeg svoret og sværmet ret af Hjertensgrund med dem; men jeg var en reflecterende Bagabond, og det er noget af det Allerværste, man kan være. Det er egentlig det bedste Beviis for, at jeg slet ikke buede til Noget. Man var ogsaa kjed og led af mig; idelig fikke man paa mig og jeg var Sive for en vis Bittighed, der for mig havde en meget bitter Braad. Det var ikke til at holde ud og jeg samlede mig endelig saameget sammen, at jeg kunde fatte en Beslutning og løse min Bei. Det skalde jeg have gjort langt tidligere, nu var det egentlig for sild. Men jeg søgte mig dog nu fri; jeg anspændte alle mine Kræfter, jeg bigede kun efter at komme bort, bort saa langt, som det var muligt. Jeg vandrede Dag og Nat, rastløst og ufortrødent, indtil jeg havde lagt Vand og Land imellem min Fortid og min Nutid. Flere Aar vare spildte, ja mere end det; men derpaa tænkte jeg ikke. For første Gang i meget lang Tid søgte jeg et Selskab, søgte mig atter som et Menneske.“

Sjøgleren taug et Dieblif. Han stirrede mig ind i Ansigtet, og det var, som om der droges et Stør henover hans hele Skikkelse og jeg kun saae ham ind i Diet. Dets Blif var atter ungt og lykkelig. Det gjenspejlede hans Tanke, der for en kort Stund dvælede ved et lystigt og let Billede fra hin Tid, da han endnu havde Haab til Fremtiden. Dog, det var kun et flygtigt Glimt. Men jeg vedblev at see ham fast i Diet. Hans sammenfaldne, usle Skikkelse forsvandt; den lurvede, lusludte Kjole var ikke mere for mig; den hvide Brændevinsrøst havde atter faaet Klang. Jeg tog Parti med ham i hans Kamp mod Verden; jeg drog tilfælt mod dens Fordomme. Han blev min Helt, min Phantastes Foster! Jeg var rig og mægtig. Jeg tog ham til mig, da jeg engang fandt ham paa min Bei; jeg klædte og sødte ham, gjorde ham til et nyttigt Medlem af Samsundet, forsønde ham med Verden og fremlokkede alle de gode Egenstaber, der kunne findes i et Menneskebryst . . . men af, det Hele var jo et flygtigt Drømmebillede, fra hvilket jeg bortredes ved hans strattende Stemme, der atter forfattede Fortællingen:

„Noget maatte jeg imidlertid være, for ikke at sulde, og jeg tog fat paa saa det Ene, saa det Andet; men jeg var doven, det havde Bagabondslivet ogsaa lært mig, og havde ingen egentlig Lyft til Arbejde. Ja, Mere er der egentlig ikke at fortælle. Troer De, at De finder en Roman i Fjælleboden? Laabelighed, der er kun Udsælg. Jeg tumlede om, hist og her, men længtes altid efter Sjøglerlivet; Smag havde jeg dog nu engang faaet derfor. Og saaledes gik Tiden hen; da jeg ikke buede til Sjøgler, endte jeg med at blive Sjøglerens Bajads og det er jeg den Dag i Dag; og til Andet bliver jeg heller ikke i denne Verden. See, det er mit Levnetsløb; var det nu Umagen værd at høre? Er De bleven det mindste klogere, eller har De beriget Deres Erfaring en eneste Smule? Kan De udbringe den ringeste Nytte af et saadant Menneskeliv — jeg har ikke kunnet det. Farvel!“

Og han gik; men jeg stundte mig efter ham og trykkede ham en Sølvbaler i Haanden.

„Oglaa det!“ mumlede han mellem Tænderne, men modtog den dog, og dermed var han forsvunden.

Jeg vil ikke forsøge paa at skildre det Indtryk, denne lille Episode gjorde paa mig. Livets Gang traadte saa sørgmodigt frem for min Tanke. Hvilke to Livsbillede i den korte Tid af to Timer, beklende fremstillende sig for mig. Schallerjorden, den seige Snyder, som intet Midde vilde lade uforsøgt, for kun at tilvende sig et Par Skilling; men dog rastløs, utrættelig i sin Virksomhed — og Bagabonden, denne usle Driver, misbrugende de Gøner og Kræfter, Naturen saa vel havde udrustet ham med — og Begge for at opholde et kummerligt Liv. Jeg kunde ikke bekæmpe en Utillsfredshed i mit Sind, jeg vilde gaar ivette med Skaberen! Men som min Tanke saaledes forvildede sig, førte min Fod mig frem til det yderste Punkt af den Alee, der omgiver Byen, og til den ene Side mødte mit Blik de frugtbare, buggende Marker, med Arbejdets rige Løn, til den anden dvælede Blikket ved det udstrakte Hav, hvor stolte Skibe udspejlede de hvide Seil og fore mod den længselssukkt forventede Havn — O, jeg Daare!

J. M.

Ugens Politik.

Den 23de Decbr. 1862.

Landstinget har i denne Uge anstillet et Forsøg paa at formaae Ministeriet til at meddele de længe attraaede Oplysninger om den politiske Stilling, og dette Maal har det søgt at naae, dels ved en af venstre Side til Finanslovens § 6 stillet Udbring, der gik ud paa at votere denne Paragraph, afseet fra det ved Grundlovsindskrænkningen tagne Forbehold, dels ved et fra Thingets modsatte Side indbragt Udkast til en Adresse til Kongen, der sikkert vil fremkalde en Discussion, under hvilken Ministeriet kan faae Leilighed til at udtale sig. Udbringets forslag frembød den Mislighed, at det let kunde faae Skin af en Unerkjendelse af Rigsraadets Gyldighed, at det kunde fortolkes som om Fællesforfatningen ikke lovlig bestod, og uagtet det maa erkendes, at en sliq Fortolkning ingenlunde er den naturlige og neppe heller vilde gjøre sig gjældende udenfor vore egne Grænser, have vi haat saamange Exempler paa, hvorledes selv de soleklareste Kjendgjæringer ere bleve forvandlede af vore Modstandere, at man maa undres over, at venstre Side led det komme til en Afstemning, efterat dette Hensyn med saa stor Stykke var bleven gjort gjældende af Finansministeren, Indvæsnministeren og Kultusministeren, der især bleve understøttede af Clausen, Madvig og Ploug. Det var dog kun Sagens formelle Side, om hvilken der herskede Meningsforskjel, medens derimod en overveiende Majoritet syntes at være enig med Hensyn til Realiteten. Clausen og Ploug udtalte saaledes deres Tak til Balthazar Christensen, fordi han havde bragt Sagen paa Bane paa en saadan Maade, at ogsaa Mænd af en anden politisk Troesbelysning kunde slutte sig til ham. De førstnævnte betonedes meget stærkt, hvor pinligt det havde været, medens Rigsdagen denne Gang var samlet, at skulle behandle Spørgsmaal, der vare ubetydelige i Sammenligning med det Spørgsmaal, der beståttigede Alle; at man ikke burde fæste Lid til fremmede Magter og deres valfende, af saamange Hensyn paavirkede Opfattelse af Forholdene, og at det kun var en illusorisk Uafhængighed, naar man valgte at følge et os af Udlandet anvist Spor; man burde selv tage Initiativet og derpaa lade det træde frem i Kjendgjæringer. Forslaget om et Udvalg vedrørende blev forfattet med 25 Stemmer mod 18, og Discussionen i Anledning af det indbragte Adresseudkast vil nu efter al Sandsynlighed forfatte os de politiske Oplysninger, som Alle med spændt Forventning saalænge have imødeleet. Udkastet udtaler: At Fællesforfatningen bør opretholdes som et nødvendigt Bolkærl for Kongeriget constitutionelle Frihed; at den alt længe nærede Beslutning om Holstens Udskillelse uophørlig bør udføres saaledes, at de andre Provinseres Uafhængighed ikke sættes paa Spil; at det danske Folk med Glæde har erfaret Kongens Hensigt, at lade hans flestvigtige Undersaatter deeltage i en fri og uafhængig Udviklings Gøder, saasnart de holstenske Forhold ere ordnede, og at Thinget er beredvilligt til at understøtte det nærværende Ministerium, saavel som ethvert andet Ministerium, der følger den her angivne Bei, saalænge som det optræder med den faste Villie og den urokkelige Energi, hvorpaa Forholdene med uomtvistelig Nødvendighed gjere Krav. Dette Udkast, der især med Hensyn til det 2de og 3die Punkt vistnok fordrer en endnu stærkere Formulering, vil efter al Sandsynlighed antages af Landstinget med en til Genstemmighed grændsende Majoritet; og Discussionen vil i alt Fald have den Fordeel, at den oplyser os om Stillingen i alle dens Enkeltheder, hvilket er nødvendigt for at finde de til Rædning fornødne Midler.

„Moniteuren“ ledsager Efterretningen om Oprettelsen af den holstenske Regjering og Stændernes forestaaende Indfal-

delse med det Duffe, at disse Forholdsregler, der ere saarbeles fornuftige, ville tilfredsstille Indbyggernes i Hertugdømmeme saaledes, at Tydslands fjendtlige Indfalden bliver forebygget. Duffet er ventligt, men Haabet om, at det vil gaar i Opfyldelse, er overordentlig svagt, og Grunden dertil angiver „Moniteuren“ selv, idet den tilføjer, at Overeenskomsten med Repræsentanterne for et Land, i hvilket fremmede Rænkelse saalænge have virket, er overordentlig vanskelig, og som Beviis herfor anføres, at under Stændernes sidste Møde i Tjehe, forkastedes alle Regjeringens Forslag systematisk som Følge af en i Forveien tagen Beslæmmelse. Det nærværende Møde vil neppe bringe noget andet Resultat.

— Man begynder nu at nære Tvivl om, at den i Anledning af de joniske Ders Afstaaelse bebudede Conference vil finde Sted, da man anseer den for uønskelig og antager, at Forholdene kunne ordnes ved Hjælp af Noter. Hvis denne Efterretning stadfæster sig, kan man deraf drage den Slutning, at England afstaaer sine Rettigheder uden dertil at knytte nogen Betingelse, der er stiftet til at rejse alvorlige Stridsspørgsmaal. Medens Prinds Alfred er bleven valgt med stor Majoritet, veed man nu med Bestemthed, at Kong Ferdinand af Portugal afstaaer at optræde som Candidat til Grækenlands Throne. De portugisiske Gesandter ved de fremmede Hoffer have modtaget Befaling til at underrette de forskjellige Cabinetter derom. Kong Ferdinand, Hertugen af Leuchtenberg og Prinds Alfred have altsaa fjernet sig fra Skuepladsen. Bliver det saaledes ved, maa Grækenland vel til sidst give sig en republikansk Regjeringsform, saaledes som de Abicale alt længe have tilraadet; men England har neppe sagt sit sidste Ord i denne Sag, det er tværtimod høist sandsynligt, at det har en anden Throncandidat i Baghaanden, som det uden Opposition af de andre Stormagter vil formaae Grækerne til at antage, og hvem det vil tillade at høre alle de med de vore Ders Jubelmæsse forbundne Fordele.

— En Correspondent i „L'Indépendance Belge“ meddeler en interessant Skildring af den mellem Hofferne i Paris, Turin og Rom bestaaende diplomatiske Forbindelse og de Grunde, der synes at have bevæget Pavehoffet til at gjøre nogle tilsyneladende Indrømmelser, det vil sige, bestættig sig mere eller mindre alvorligt med nogle administrative Reformmer, for at tilfredsstille det franske Hof's gjentagende Gange og altid forgjæves opstillede Fordringer. Hovedgrunden til den romerske Regjering's forandrede Holdning skal være, at Frankrig har tilkendegivet sin Hensigt, i et givet Tielik at forlade Rom, hvis det ikke lykkes Pavemagten at forsone sig med Romerne, og ikke at anstille noget nyt Forsøg, hvis dets Diplomatiske vedholdende Bestræbelser atter franske paa den hellige Stols haarbnakkede Modstand.

— Keiseren af Rusland har nys givet Befaling til at træffe en retsærdig Foranstaltning til Gavn for Polen, som, kjøndt den har ladet længe vente paa sig, dog fortjener at roses. En keiserlig Ukas ophæver den tidligere Bestemmelse, ifølge hvilken en Mængde Polakkers Gøder ere beslaglagte, og bestemmer, at de til deres Fædreland tilbagevendte Landbrugstige, endog de i Udlandet fødte, atter skulle sættes i Besiddelse af deres confiskerede Landeindomme.

— Unionsarmeens Oberstkommanderende, General Birnside, er under Fremrykning og gjør idetmindste Mine til at ville trodse den fremrykkende Aarstid ved at drage mod Richmond. Et af de under ham staaende Corpser har efter en heftig Kamp erobret Fredricksburg. I New-York var det rigtignok høist usandsynlige Nygte sat i Omløb, at Sydens Førere skalde have viist Tilbøielighed til at underkaste sig, ja endog gjort forberedende Skridt i saa Henseende i Washington, saafremt Unionsregjeringen vilde tilstaae en almindelig Amnesti og gjenoprette Forholdene saaledes, som de vare før Krigen Begyndelse. Der fortælles endog, at de europæiske Magters Gesandter skalde have søgt at formaae Unionsregjeringen til at gaar ind paa et saadant Forslag. Men det Hele lyder, som sagt, høist utroligt, og vi kunne ikke antage, at Sydens Modstandskræft allerede skalde være lammet i den Grad, at det skalde vilde fremkomme med et saa ydmøgende Tilbud.

— De fra Mexico kommende Efterretninger ere meget foruroligende. Man paastaar, at General Forey i en Dagsbefaling har forbudt alle Officerer, der strive hjem til deres Familier, at meddele nogen Oplysning om Troppernes Tilstand, medens de med den sidste Courree modtagne Breve udkaste en høist sørgelig Skildring af alle de Vanskeligheder, som den franske Armee paa sin Marsch mod Hovedstaden maa trodse. General Forey siger selv i en Armeebefaling, at Weiene danne et Morads, hvor Heste og Rjoretvier kun med den største Fare kunne komme frem, medens det er aldeles umuligt at forfætte sig de nødvendige Munkæfler i Landet. Og dog gjælder det om at ile, da den gule Fieber ved Foraarets kommer atter vil rase længe Kysten.

M.